

Ticho. Už pátý den. Stále dokola. Bodejť by ne, kdo má poslouchat to monotónní chrčení nefunkčního radiopřijímače. 5 dní, 120 hodin ticha. "Takhle to dál nejde, Grahame! Ještě pár dnů, dojdou konzervy a bude pozdě na to, utápět se ve svých depresích." Není však brzy na to, vyražet ven? O postapokalypse mám sice mnoho načteno, ale stále si myslím, že na ni nejsem připraven. Mnoho času však nezbyvá. Musím konat, nebo ta nepohodlná pohovka, jeden z mála kusů nábytku v mém vaultu, bude mou smrtelnou postelí...

## *Nejtvrdší skládka mé kariéry*

"Graham. Graham Moore, těší mě, trenére." Tak blízko životnímu kontraktu jsem za svou kariéru ještě nebyl. Jako hráč rugby na poloprofesionální úrovni musím sportu více dávat, než se mi vrací. Nebýt mé prosperující firmy, musel bych se svého snu vzdát. Teď jsem však na dosah ruky jeho zrealizování. Udělám-li dojem, čeká mě smlouva od profesionálního klubu. Díky své práci jsem si mohl dovolit stavbu dvougeneračního domku a rovněž i malého Vaultu v podzemí. Téma postapokalypsy mě vždy lákalo, ale že se mu podívám tak blízko na zoubek, to bych si nepomyslel.

"Zaujal jste nás, pane Moore." Lhal bych, kdybych řekl, že na sebe nejsem pyšný. Dostat se do výběru z takového množství hráčů není jednoduché a je to odměna za tvrdou práci. Stejně, jako když má firma vydělala prvních sto tisíc babek. Ale, firmu teď vem čert, ta se o sebe postará. Mě totiž čeká otevřená brána k postu vazače v alabamském týmu.

A je to. Konečně! Sedám do auta, pouštím radio a jedu domů. Hraje "Sweet home Alabama", jak trefné. Pod koly mizí tisíce a tisíce metrů silnice a já mířím na rodnou Floridu. Vítá mě můj dům a štěkající přítel. Žijeme zda sami dva. Na partnerku a paničku, paní Moorovou, stále čekáme. Jelikož je teprve brzké odpoledne, půjdu si otevřít lahev whisky a právě rozečtený scifi román. A kde jinde, než ve svém "bunkru" pod zemí.

Snad díky ospalosti, či několika sklenkám tvrdého alkoholu už se mi pomalu rozostřuje text knihy, proto ji odkládám a pouštím si svou oblíbenou radiostanici. Tóny jižanského rocku jsou přesně to, co mi dopřeje maximální relax po náročném, avšak velmi úspěšném, dni. Prozatím...

*"Naléhavé hlášení! Bojíme se použít slovo válka, ale těžko se nám hledá jiný ekvivalent. Podle důvěrných zdrojů na nás míří vlna atomových raket. Je-li to pravda, je s námi ámen. Kdo nemá v dosahu několika minut Vault či jiný úkryt, tak právě prožívá své poslední chvíle života."*

"Cože? Bomby? Válka? To ne! Můj sen, má firma, to vše. Proboha! Bez toho přece nemohu žít, o vše přijdu! Pomoc!" Samozřejmě, nikdo nemá šanci mě slyšet. Sedím na pohovce ve svém Vaultu a v očích mám slzy. Bezpečnostní dveře jsou zavřeny, ani můj čtyřnohý přítel tu není. Zemře. Srdce mi buší astronomickou rychlostí a já cítím, jak nad svým tělem pomalu ztrácím kontrolu.

Pravděpodobně jsem omdlel a ušetřil jsem si mnoho přemýšlení a hysterických scén. Je po všem. Teď již nic nez mohu. Ležím na podlaze a na tvářích mám zaschlé slzy. Patrně mi nedochází, co se vlastně stalo. Kolik lidí je živých? Co se děje venku?

Pomalou se začínám smířovat s tím, že všichni mí přátelé a kamarádi již nedýchají. Vždyť v celém našem městečku jsou všehovšudy 3 Vaulty, sakra. Hlavní, který je pod radnicí, druhý, který vytvořil místní prodejce zbraní a ten můj. V tom mém jsem sám a dva zbývající mají kapacitu čítající cirká 400 hlav. I v případě, že jsou plně naplněny, moc nás tu nezbyde. Vždyť v Deerlandu, našem malém městečku, žily ještě včera dvě tisícovky lidí. Jak zdrcující.

"Jseš měkkota, Grahame!" zvolal jsem. Vždyť venku mohl někdo potřebovat pomoci a já nemám odvahu opustit Vault. Dnes je to šestý den od poplachu. Otřesy po dopadu bomb byly silné, ale odhadl bych, že nedopadly do přímé blízkosti Deerlandu. "Určitě mířili na velká města, asiati pomatení." O to větší šance, že někdo mohl přežít i mimo úkryt.

Poslední tři konzervy. Posledních 24 hodin, které zde mohu strávit. "Už se Ti to krátí,

hrdino," procedil jsem mezi zuby a praštil se zařatou pěstí do hrudi. "Týden nevystrčíš rypek ze dveří." Pojídám studený a ne zrovna chutný guláš ze zvenku již orezlé plechovky a přemýšlím, co dál. Musím jít ven. Vždyť ani nevím, zda stojí můj dům, nebo je srovnaný se zemí. Z ostatních Vaultů již lidé určitě vylezli a nikdo mne tu hledat nebude. Prakticky nikdo o tom mém totiž nevěděl. Jsem celkem introvert a málo jsem lidem sděloval věci z mého života. Co už, teď to nevyřeším. Konzerva, ještě nedojedená, letí do kouta mezi ostatní a já mířím k mému nejoblíbenějšímu místu ve Vaultu. Stará, polorozpadlá šatní skříň po babičce. O tu však ale tolik nejde. Uvnitř mám totiž oblečení, ve kterém jsem byl na posledním postapo festivalu. Teď se ukáže, na kolik je užitečný. Jestli nezvítězí vzhled před užitečností. Po pár minutách, oblečený a plný odhodlání, mířím k bezpečnostním dveřím. Několik desítek centimetrů té nejlepší oceli, které mě dělí od neznámého. Možná od pustiny plné nehybných těl, možná něčeho pro mne nepředstavitelného.

Proklínám se, že jsem nezainvestoval do snadnějšího otevírání. Bez pomoci další osoby je manipulace s dveřmi opravdovou dřinou. Vší silou tlačím, ale bez kýženého efektu. Sípu vysílením, ulehám na pohovku a snažím se načerpat síly na další pokus. Hodiny zde nemám, ale zřejmě vinou mého spánku či lehkého bezvědomí uplynulo pár desítek minut či hodin. "Je čas na druhý pokus, Grahame!"

Buď teď, nebo nikdy. Opět vší silou tlačím na dveře mého momentálního vězení, ale opět bez úspěchu. Probouzím se ne zemi. Znovu jsem upadl do bezvědomí. Mám problém se postavit na nohy, a i proto byli následující dva pokusy spíše propagační. Možností, proč nejdou dveře otevřít je více. Buď jsem na tolik vysílený, že je neodtlačím, nebo ta pravděpodobnější, a sice že se trosky domu sesypaly na dveře a uvěznily mě v úkrytu.

Uchyluje se k nejhoršímu. Kulhajíce se belhám ke staré lékárně, visící na zdi. Je na ni těžko čitelný nápis První pomoc, "jak ironické, pro mě spíše pomoc poslední," a uvnitř se nachází věc, pro kterou mířím. Mou další zálibou totiž byla renovace historických zbraní.

Autor: Martin Bělohávek

### Hodnocení

Viky: 5

Cheky: 5

Ssyx: 5

Dawen: 5

Tína: 5

**Průměrná známka: 5**

Viky:

Gary a jeho neshopnost ve vlastnoručně vybudovaném vaultu, kde na ni taky zdechne.

Cheky:

Tohle mě absolutně nezaujalo. Začalo to nadějně, ale pak to nijak dál nepokračovalo. Trochu jsem doufal, že celý ten poplach byl jenom cvičný a hrdina vyleze po týdnu ze sklepa, vyžraný jak pašík, a jeho kamarádi se mu vysmějí, načež je všechny zabije opravdový výbuch - ne. Takže: Samotný příběh jde od nikud nikam. Jediné emoce vzbuzuje neschopnost hlavního (a jediného) hrdiny, nebo spíš hlavní postavy, protože hrdina to fakt není. Za prvé si ve svém vlastnoručně postaveném krytu nepostavil nouzový výlez (zazděný jednoduchou příčkou, s krumpáčem po ruce, s ústím mimo závalovou zónu domu), za druhé tak úplně nezvládl oblast vstupu (když si uvědomíte, jak snadno se ovládají dveře bunkrů, protože křídla jsou dobře vyvážená) a za třetí na to, že jen leží na gauči, má docela velkou spotřebu jídla. Já pro sebe počítám jednu plechovku na den, ne tři.

(A taky netuším, co si mám představit pod pojmem "nejtvrďší skládka".)

Přitom to není úplně špatné. Jsou tam chyby, namátkou třeba:

*Otřesy po dopadu bomb byli silné, - otřesy byly silné*

*"Už se Ti to krátí, hrdino," - velké písmenko v oslovení je známkou úcty, zde ale hrdina hovoří jednak sám k sobě, jednak neuctivě.*

Nicméně těch chyb není zas tak moc.

Takže autor si umí představit příběh, umí ho zasadit do nějakých reálií a umí ho docela dobře popsat. Akorát bohužel v tomto případě zvolil příběh, který nikoho z nás absolutně nezaujal.

Ssyx:

Vymažte mi někdo prosím tohle z paměti. Neschopnost hlavního antihrdiny je až urážející. Na to, že má být poloprofesionálním sportovcem a majitelem prosperující firmy se chová jako rozežraný lenivý idiot, který zmršil takové základy svého koníčka, jako například funkční vchod do krytu a zásoba jídla na víc jak týden.

Dawen:

A to mělo být co? Chvilí to vypadalo zajímavě a pak to přešlo v zbytečnou hloupost, která logiku neviděla ani z vlaku.

Tína:

Já to nepochopila. Ani zápletku (Vážně byl hlavní hrdina jen hloupý neschopa, ačkoliv na začátku vypadal dobře? Vážně byl jeho vault úplně k ničemu, i když byl jeho majitel postapák a první polovinu kafral o tom, jak je na apokalypsu připraven?), ani konec. Škoda, polovina vypadala dobře (původně jsem povídce dala 4, ale to, že vyústila v nesmyslné nic, mě donutilo hodnocení zhoršit), dění ve vaultu bylo hloupé, pointu jsem nepobrala. Vikyino

pracovní hodnocení je tak výstižné, že by mohlo být klidně názvem postapo leporela, pokud by autor k povídce domaloval obrázky.